

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/95/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010871
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3823010871.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., D., prechodne bytom A. E. F. XXX, G. B., t. č. na slobode, pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. júna 2024, sp. zn. 3T/47/2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. októbra 2025 v Trenčíne, jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. júna 2024, pod sp. zn. 3T/47/2023, bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., D. (ďalej iba „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obvinená F. H. dňa 22.10.2022 v čase o 01:25 hod. po bezprostredne predchádzajúcej slovnej dohode s ostatnými obvinenými, z garáže rodinného domu v obci A. E. F. XXX, napísala zo svojho mobilného telefónu, použijúc svoj osobný účet v komunikačnej aplikácii Messenger, poškodenému I. D. správu, či má ešte záujem o osobné stretnutie, s čím on súhlasil, a následne sa dohodli, že sa stretnú o 20 minút pri miestnom poľnohospodárskom družstve medzi obcami A. E. F., časť F., a A. E. E., G. B., kde sa všetci obvinení následne presunuli na osobnom motorovom vozidle zn. Ford Galaxy, EČV: B. XXXXX, patriacemu otcovi obvineného J. K., pričom obvinená F. H. z vozidla vystúpila a sama šla po ceste naproti poškodenému, s ktorým sa stretla v čase okolo 02:16 hod., kde medzi sebou viedli krátky rozhovor, počas čoho k poškodenému zozadu pristúpil obvinený J. K., ktorý ho bez slov začal udierať päťou rúk do oblasti hlavy, následkom čoho poškodený spadol na zem, kde si obvinený na neho sadol a opakovane ho viackrát udel päšťami oboch rúk do oblasti tváre, vykrúcal mu hlavu do oboch strán a škrtil ho, počas čoho k nim pristúpili aj obvinení J. L. a A. B., ktorí poškodeného opakovane viackrát za sebou kopali do oblasti celého tela, chrbta, brucha a nôh, obvinený J. K. poškodenému taktiež vyzliekol vetrovku a otočil ho na ľavý bok a za pomoci obvinených J. L. a A. B. mu spoločne vyhrnuli oblečený sveter až ku krku a J. K. sa ho opýtal „Toto poznáš?“ a začal poškodeného opakovane päťou pravej ruky silno udierať do oblasti pravého boku tela v oblasti pravej obličky, a po tomto útoku mu obvinený J. K. povedal, že ho idú utopiť do Sirav, čím myslel miestnu hrádzu na rieke E., B. A. E. F., po čom obvinení J. K., J. L. a A. B. poškodeného zdvihli zo zeme a nasilu, proti jeho vôli, ho odvliekli

k osobnému motorovému vozidlu zn. Ford Galaxy, EČV: B. XXXXX, počas čoho mu obvinení J. K. a J. L. stále opakovali, že ho idú utopiť do Sirav, pričom J. L. mu konkrétne uviedol, že sa idú pohrať do Sirav a J. K. sa ho pýtal, koľko váži kilogramov, aby vedeli zohnať nejaké závažie na to, aby ho utopili, a taktiež mu povedal, že aj tak ho utopia, prinútili ho nastúpiť do vozidla na zadné sedadlá do stredu a vedľa neho si z pravej strany sadol obvinený J. K. a z ľavej strany obvinený A. B. tak, aby nemohol z vozidla ujsť, v čom mu obaja bránili a pridržovali ho, pričom vozidlo následne viedol obvinený J. L., vedľa ktorého sedela obvinená F. H., a to až pred rodinný dom poškodeného na adresu jeho trvalého pobytu A. E. F., F. XXX, G. B., s tým, že ho naposledy ukážu jeho družke a deťom pred tým, ako ho pôjdu utopiť do Sirav, čo konkrétne povedal obvinený J. K., pričom po odstavení motorového vozidla vystúpil J. K., na čo si poškodený otvoril pravé zadné dvere na vozidle a sediac vo vozidle opakovane hlasno kričal o pomoc a snažil sa z vozidla vystúpiť, v čom mu bránil obvinený A. B., ktorý ho z vozidla držal a ťahal za mikinu a ruku späť do vozidla, pričom obvinený J. K. najprv cez zadné ľavé dvere vozidla taktiež ťahal poškodeného naspäť do vozidla a následne prešiel k zadným pravým dverám vozidla, v ktorých sa nachádzal poškodený, ktorého chytil za hlavu a nasilu ho, proti jeho vôli, vtláčil obojručne naspäť do vozidla, a následne po vtláčení poškodeného do vozidla ho chytil obvinený A. B. predlaktím pravej ruky za jeho krk a vtiahol ho na seba, na svoje kolená, pričom v tomto čase z predných spolujazdcových dverí vozidla vystúpila obvinená F. H. a odišla preč na bližšie nezistené miesto, následne na príkaz obvineného J. K. poškodený z vozidla vystúpil a J. K. ho predlaktím pravej ruky držal za krk, aby neušiel, a spoločne tak išli k bráničke rodinného domu, kde pred bráničkou rodinného domu poškodený ešte raz nahlas zakričal „Pomoc“, na čo ho J. K. dal to tzv. kravaty, teda hlavu poškodeného mal vo svojom pravom predlaktí a druhou ľavou rukou držal svoju pravú ruku a tým poškodeného priškrcoval, aby nekričal o pomoc a vulgárne mu nadával, pričom keď prišli k bráničke domu, túto poškodený na pokyn obvineného J. K. otvoril a spoločne s J. L. vošli bez oprávnenia do dvora na pozemok rodinného domu, kde J. K. poškodeného z „kravaty“ pustil a chytil ho odzadu oboma rukami za mikinu a proti jeho vôli ho tlačil pred sebou smerom k vchodovým dverám rodinného domu, do ktorého bez súhlasu poškodeného neoprávnene vstúpili spoločne s obvineným J. L., kde poškodený spadol na podlahu, po čom jeho družka C. F., ktorá má v tomto dome trvalý pobyt, zišla z poschodia na prízemie a obvinených J. K. a J. L. vyzvala, aby z domu odišli, čo títo akceptovali až po opakovanej výzve poškodenej a z domu odišli preč v čase okolo 02:46 hodiny, čím svojím konaním obvinení J. K., J. L. a A. B. poškodenému I. D. spôsobili drobné poranenia - zmliaždenie nad očnicou vpravo s krvným výronom a zmliaždenie v bedrovej oblasti s mnohopočetnými odreninami, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a následné liečenie, počas ktorého bol po dobu 5 dní obmedzený obvyklý spôsob jeho života, pričom obvinení tak konali po tom, čo sa dozvedeli o predchádzajúcej vzájomnej komunikácii medzi F. H., ktorá je partnerkou obvineného J. L., a poškodeným I. D., ktorý jej prostredníctvom sociálnej siete Messenger navrhoval spoločné stretnutia za účelom vykonania rôznych sexuálnych praktík, a preto sa obvinení dohodli, že mu za toto jeho nevhodné správanie dajú príučku.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov s probačným dohľadom nad správaním obvineného v skúšobnej dobe, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 51 ods. 2 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov. Súčasne bolo obžalovanému podľa § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze priblížiť sa k poškodenému I. D., nar. XX.XX.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov.

V rámci adhézneho konania súd prvého stupňa rozhodol tak, že podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovaným J. K., J. L. a A. B. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej M. B., D. XX. C. X-XX, XXX XX N., IČO: XXXXXXXX, škodu vo výške 95,10 eur.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný prostredníctvom obhajkyne v zákonnej lehote písomným podaním zo dňa 27. septembra 2024 (ktorá nebola prítomná vyhlásenia rozsudku, a tento jej v písomnej podobe bol doručený dňa 16. septembra 2024) podal

proti nemu odvolanie, a to do všetkých jeho výrokov. Podané odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajkyne odôvodnil doslovne takto:

„Súd I. stupňa uznal obžalovaného A. B. vinného z trestného činu obmedzenie osobnej slobody podľa ust. § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Trestného zákona na skutkom základe tak ako je uvedené v obžalobe, za čo mu podľa ust. §183 ods. 2 Trestného zákona, s použitím §36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona uložený podmienený trest odňatia slobody o výmere 36 mesiacov.

Obhajoba v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozsudku súdu I. stupňa podala v celom rozsahu odvolanie v prospech obžalovaného, a to čo do všetkých jeho výrokov, a to čo do výroku o vine a aj treste. Podané odvolanie po doručení písomného vyhotovenia súdneho rozhodnutia obhajoba odôvodňuje nasledovne:

Nevyhnutným a základným predpokladom pre rozhodnutie je náležité a zákonné zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por.. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obvinenému/obžalovanému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obvineného/obžalovaného.

Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklučujú možnosť iného alebo opačného záveru / vid. uznesenie NS SR č.k. 6To 8/2018 zo dňa 20.02.2019 /.

Podľa ustanovenia §183 ods. 1 Trestného zákona sa trestného činu obmedzenie osobnej slobody dopustí ten, kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu.

Podľa §2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa ust. § 119 ods. 3 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Podľa ust. § 119 ods. 5 Trestného poriadku dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia sa nesmie použiť v konaní okrem prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila.

Právna úprava prípustnosti kamerového záznamu ako dôkazu získaného v trestnom konaní nie je konzistentná. Rovnako aplikačná prax súdov je natoľko rôznorodá, že jednotlivé závery z rozhodnutí súdov sa rôznia.

Z hľadiska použiteľnosti kamerového záznamu ako dôkazu v trestnom konaní je v prvom rade potrebné zvážiť legitimitu cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonávania tohto dôkazu dosiahnutý. Rovnako je potrebné posúdiť aj primeranosť použitého postupu. Uvedené má svoje opodstatnenie v tom, že sa dostáva do konfliktu právo na ochranu súkromia na jednej strane a záujem spoločnosti na ochrane pred kriminalitou, odhalení a potrestaní páchatelia trestnej činnosti na strane druhej. Riešením týchto dvoch kolídajúcich právnych záujmov je práve test proporcionality, čo napokon potvrdzuje rozhodnutie Ústavného súdu, sp. zn.

514/2015-15. Ústavný súd ďalej stavia do protikladu porušenie povinností vyplývajúcich zo Zákona o ochrane osobných údajov s prípadným vyvodením trestnej zodpovednosti, pričom uvádza, že porušenie povinností vyplývajúcich zo Zákona o ochrane osobných údajov nemôže mať prednosť pred odhalením trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný dopustil.

Ďalším faktorom pri posúdení prípustnosti kamerového záznamu ako dôkazu v trestnom konaní je skutočnosť, či kamerový záznam možno považovať za jediný dôkaz preukazujúci vinu obvineného, alebo ide len o podporný dôkaz v kontexte viacerých, v danom prípade dostupných dôkazov. V tomto prípade sa odpoveď nachádza v rozhodnutí Najvyššieho súdu, č.k. sp. zn. 1Tdo/48/2020, z ktorého vyplýva, že ak kamerový záznam nie je jediným a ani rozhodujúcim dôkazom preukazujúcim vinu obvineného, je takýto kamerový záznam použiteľný v trestnom konaní v súlade s § 119 Trestného poriadku.

Obhajoba spochybňuje prípustnosť kamerového záznamu ako dôkazu v tomto trestnom konaní, nakoľko tento dôkaz nebol získaný zákonným spôsobom, t.j. v súlade s ustanoveniami zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku a kde tento dôkaz zároveň možno považovať za jediný a rozhodujúci dôkaz preukazujúci vinu obvineného.

Naviac uvádzame, že trestný čin obmedzenie osobnej slobody je úmyselným trestným činom, kde sa vyžaduje úmysel, a to aspoň nepriamy, pričom v danom prípade je potrebné vec posudzovať komplexne, v súlade so všetkými okolnosťami, ktoré samotnému „pridržaniu,, poškodeného obžalovaným predchádzali, najmä skutočnosť, že poškodený už bol pred svojim rodinným domom a mal ísť už domov, prvotné spontánne vystúpenie obžalovaného z auta a kde takým spôsobom chcel obžalovaný umožniť vystúpiť aj poškodenému z auta, samotné následné správanie sa poškodeného v aute, ktoré obžalovaný v tom čase subjektívne v zlomku sekundy vyhodnotil ako „vypadnutie,, poškodeného z auta a ublíženie si na zdraví, chcel mu pomôcť, resp. uklidniť ho, aby si zbytočne sám neškodil na zdraví a kde z čoho je zrejmé, že obžalovaný nechcel, resp. nemal žiadny dôvod obmedzovať osobnú slobodu poškodeného, resp. ani neobmedzoval. Tu sa obhajoba v celom rozsahu odvoláva na výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kde obžalovaný podrobne popísal, ako on subjektívne danú situáciu v zlomku sekundy vyhodnotil tak ako je vyššie uvedené.

Odhliadnuc od právneho názoru na použiteľnosť kamerového záznamu ako zákonného dôkazného prostriedku, aj z tohto kamerového záznamu je zrejmé, že poškodený z auta po otvorení dverí vypadol, resp. vna prvý pohľad to vyzeralo ako by vypadol, a preto poškodený inštinktívne, vyhodnotiac vzniknutú situáciu subjektívne – z jeho uhla pohľadu v zlomku sekundy v snahe mu pomôcť, aby sa nezranil, ho ťahal späť do auta.

Podľa § 122 ods. 7 Trestného zákona trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchatel použil násilie proti veci inej.

Výklad pojmu „spáchaný násilím,, v sebe predpokladá určitý vyšší stupeň použitia fyzického násillia než je obyčajné bežné „sádzanie či ťahanie ,, t.j. než ako tomu bolo aj v prejednávacom prípade, a preto v nadväznosti aj na skutkové tvrdenia, najmä samotnú výpoveď obžalovaného, ale aj ostatných spoluobžalovaných ohľadne priebehu – opisu udalosti v samotnom aute pred rodinným domom tu preto použitie ust. § 138 písm. d/ Trestného zákona ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty nie je právne správne. Obžalovaný pomerne podrobne opísal a vysvetlil prečo, resp. z akého dôvodu ťahal poškodeného späť do auta tak ako je vyššie uvedené a kde konanie – ťahanie poškodeného obžalovaným nevykazuje znaky, resp. intenzitu v znení legálnej definície násillia ust. § 122 ods. 7 Trestného zákona.

Pojem, resp. výklad pojmu pomsta v trestnom práve podľa ustálenej judikatúry súdov možno charakterizovať ako vopred plánovanú odplatu /premyslené – úmyselné konanie/ a predstavuje páchatel'ovu reakciu na nejakú udalosť alebo okolnosť priamo súvisiacu s obeťou. Ide o motivačný prvok, ktorý nie je generovaný racionálnou úvahou. Ide o emotívnu záležitosť, pocit potreby odplaty voči niekomu za niečo, zväčša za jeho predchádzajúce aktivity / vid. rozhodnutie NS SR č.k. 4Tdo 50/2019 /.

Aby bolo možné prihladať na pomstu v zmysle osobitného motívu ako kvalifikačného znaku podľa § 140 písm. b) Trestného zákona, musí ísť o pomstu ako negatívnu emóciu voči nejakej konkrétnej osobe alebo viacerým konkrétnym osobám ako reakciu na nejakú udalosť alebo okolnosť, pričom táto emócia nevyplýva z morálne ospravedlniteľného citového rozpoloženia, ktoré je vo všeobecnosti spoločnosťou vnímané ako pochopiteľné. Pomsta je páchatelova reakcia na nejakú udalosť alebo okolnosť priamo súvisiacu s obeťou (napr. páchatel v krátkom čase po rozvode usmrtil bývalú manželku, pretože sa s ním rozvedla). Je to forma určitej odplaty páchatel'a voči poškodenému. Osobitným problémom je žiarlivosť, ktorá sama osebe nie je pomstou v zmysle § 140 písm. b) Trestného zákona, ak sa však prejavuje vyšším stupňom plánovania a pripravovanosti trestného činu, už ju za pomstu možno podľa literatúry v zmysle § 140 písm. b) Trestného zákona považovať. / vid. rozhodnutie NS SR č.k. 2Tdo 24/2021 /.

V tejto súvislosti obhajoba poukazuje na to, že obžalovaný a poškodený sa predtým vôbec nepoznali, t.j. neprišli do priameho osobného kontaktu, nikdy nemali medzi sebou žiadny spor alebo inú nezrovnalosť, pre ktorú by sa mal obžalovaný poškodenému mstiť, resp. plánovať odplatu za jeho predchádzajúce negatívne aktivity. Navyše to, čo sa udialo priamo pred rodinným domom poškodeného je výsledok spontánneho, nepredvídaného, neplánovaného správania sa poškodeného a následná na to tiež spontánna reakcia obžalovaného, kde minimálne z tohto dôvodu nie je možné toto konanie obžalovaného – t.j. konanie pred rodinným domom poškodeného vo vzťahu k obžalovanému právne hodnotiť/kvalifikovať ako konanie z pomsty, a preto tu použitie ust. § 140 písm. b) Trestného zákona ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty nie je právne správne.

S poukazom na hore uvedené preto navrhujeme, aby bol rozsudok Okresného súdu Prievidza, č.k. 3T 47/2023 zo dňa 18.06.2024 v celom rozsahu zrušený, t.j. čo do viny, trestu a uloženého obmedzenia a vec bola súdu I. stupňa vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie.“

K odvolaniu obžalovaného sa do dňa konania verejného zasadnutia prokurátor bližšie písomne nevyjadril. Poškodená M. B. sa písomným podaním zo dňa 13. októbra 2025 vyjadrila k odvolaniu obžalovaného s tým, že zotrváva na uložení povinnosti obžalovanému nahradiť spôsobenú škodu tak, ako tomu bolo v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa.

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo dňa 14. októbra 2025 vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 ods. 5, ods. 7 Tr. poriadku) v neprítomnosti zástupcu poškodenej, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny a navrhuje preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava podaného odvolania ako aj jeho odôvodnenia a navrhuje rozhodnúť spôsobom v ňom uvedenom.

Obžalovaný v rámci konečného návrhu uviedol, že predtým poškodeného nepoznal. Čo sa týka skutku, ocitol sa v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Medzi ním a poškodeným predtým k žiadnym konfliktom nedošlo. Je mu ľúto, čo sa stalo, bol sa poškodenému aj ospravedlniť. Aj v rámci toho skutku sa snažil konať tak, aby bolo poškodenému čo najmenej ubližované. Na Slovensku sa chce správať tak, aby dodržiaval právne predpisy, má tu rodinu, syna, chce tu byť naďalej a viesť riadny život.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného, ktoré bolo inak podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, nie je však dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že sa vo vzťahu k postupu súdu prvého stupňa vytyka výlučne vykonanie dôkazu – kamerového záznamu z miesta činu, ktorý obhajoba považuje za nezákonný dôkazný prostriedok. S uvedenou námietkou sa odvolací súd však nestotožňuje. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo totiž, že by uvedený dôkaz bol získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia a jeho použitie v trestnom konaní nie je v rozpore so zásadou proporcionality vo vzťahu k zásahu do súkromia osôb, navyše sa nejedná ani o jediný a ani hlavný usvedčujúci dôkaz vo vzťahu k vine obžalovaného, preto krajský súd nezistil také okolnosti, ktoré by spôsobili procesnú nepoužiteľnosť tohto dôkazu. Odvolací súd sám nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu iných procesných chýb, v odvolaní nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku.

Z podaného odvolania obžalovaného a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že obžalovaný primárne namieta existenciu úmyselného zavinenia na jeho strane, ako aj naplnenie znakov spáchania trestného činu násilím a z pomsty (§ 138 písm. d) a § 140 písm. b) Tr. zákona). V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytykané chyby v napadnutých výrokoch o vine v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) a písm. d) Tr. poriadku.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Tr. poriadkom a v ktorom nedošlo k žiadnym relevantným pochybeniam, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a urobil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto vykonané dôkazy zadovážil a dospel k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne i presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku (navrhuje miernejšie posudzovaniu skutku v rámci základnej skutkovej podstaty trestného činu), nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, správne vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný a presvedčivo zistený skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a § 140 písm. b) Tr. zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania trestného činu.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani pri právnej kvalifikácii skutku súdom prvého stupňa, kedy obžalovaný nielen v rámci konania pred súdom prvého stupňa, ale aj v rámci odvolania, žiadal konanie obžalovaného subsumovať (podriaďiť) pod (miernejšiu) skutkovú podstatu, a to prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 140 písm. b) Tr. zákona sa za osobitný motív spáchania trestného činu rozumie aj spáchanie trestného činu z pomsty.

Podľa § 138 písm. d) Tr. zákona sa za spáchanie trestného činu závažnejším spôsobom konania rozumie páchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že medzi stranami konania nie je sporné, že obžalovaný sa spolu s ďalšími spoluobvinenými rozhodli v čase skutku ísť dať poškodenému „príučku“ za jeho správanie sa k spoluobžalovanej F. H.. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd dospel k záveru, že obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutku, pre ktorý bola na

neho podaná obžaloba, výpovede spoluobžalovaných, poškodeného, ale aj svedkov D. a F., ktoré nie sú vzájomne rozporné, práve naopak sa vnútorne dopĺňajú, a nie sú u nich prítomné žiadne také okolnosti, ktoré by spochybňovali ich vierohodnosť. Uvedené výpovede súčasne nie sú v rozpore ani s podporne vystupujúcim kamerovým záznamom z miesta činu. Spomínané dôkazy vo vzájomnej spojitosti súčasne vyvracajú obranu obžalovaného založenú na inej verzii skutkového deja založenej primárne na skutočnosti, že obžalovaný do konania spoluobžalovaných sám fyzicky zapojený nebol a jeho konaním skôr mal brániť vzniku zranení u poškodeného. Napriek skutočnosti, že obžalovaný spochybňuje, že motívom trestnej činnosti bola pomsta, je zjavné a sám obžalovaný to opakovane zdôrazňoval, že poškodeného do momentu trestnej činnosti nepoznal. Jediným motivačným faktorom na jeho strane, tak ako to bolo aj u ostatných spoluobžalovaných, bolo práve rozhodnutie potrestať poškodeného za jeho správy, ktoré zasielal spoluobžalovanej H.. Práve uvedená primárna motivácia konania obžalovaného (tak ako u ostatných spoluobžalovaných) odôvodňuje správne konštatovanie súdu prvého stupňa o naplnení kritérií kvalifikačného znaku spáchania trestného činu z pomsty, keď nielen z výpovede ostatných spoluobžalovaných, ale aj samotného obžalovaného vyplýva, že spomínané konanie poškodeného vnímali natoľko negatívne, že toto bolo v podstate jedinou zámienkou ich spoločného konania majúceho znaky trestného činu. Súčasne z výpovedí spoluobžalovaných je zrejmé, že k rozhodnutiu všetkých spoluobžalovaných o „odplate“ poškodenému za jeho konanie došlo po ich spoločnej dohode, a to ešte pred tým, čo si spoluobvinená H. z tohto dôvodu s poškodeným dohodla osobné stretnutie, na ktoré sa následne všetci spoluobžalovaní prepravili (čo preukazuje istú formu plánovania a prípravy na spáchanie tohto trestného činu). Nie je pritom relevantná skutočnosť, že obžalovaný pred skutkom poškodeného bližšie nepoznal, ani charakter konania poškodeného, pre ktorý sa obžalovaný spolu s ďalšími osobami rozhodol dať poškodenému „príučku“ a koniec koncov ani skutočnosť, že konanie poškodeného nebolo ani napojené na samotnú osobu obžalovaného. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkami obžalovaného vo vzťahu k právnej kvalifikácii jeho konania ako konania spáchaného závažnejším spôsobom

- násilím, keď z výpovede nielen poškodeného, ale aj spoluobvinených vyplynulo, že aj samotný obžalovaný aktívne násilím na poškodeného (a to opakovanými kopmi, tlakom predlaktia do oblasti krku, ťahaním za oblečenie a pod.) zaútočil. Takéto preukázané konanie obžalovaného vylučuje možnosť považovať ho za istú formu „pomoci“ poškodenému v snahe zabrániť u neho vzniku zranení, tak ako to v rámci svojej výpovede prezentoval obžalovaný. Práve naopak, aj krajský súd vzhľadom na uvedené dôkazy a ich obsah sa stotožňuje s okresným súdom v otázke naplnenia kvalifikačného znaku spáchania ako trestného činu spáchaného závažnejším spôsobom konania - násilím.

Preskúmaním veci odvolací súd nezistil skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné dospieť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku pri hodnotení dôkazov zo strany okresného súdu.

Podľa názoru krajského súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku, na ktorý obsah odvolací súd týmto poukazuje, okresný súd jasne, resp. zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, aké úvahy ho viedli k záveru, že vyššie uvedené dôkazy jednoznačne vyvracajú obranu obžalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku predstavuje garanciu práva strany dostať jasné a zrozumiteľné odpovede na rozhodné otázky. Súčasťou tohto práva strany však nie je právo strany dostať odpovede na rozhodné otázky v súlade s jej predstavami. Ak sa teda odpovede okresného súdu na rozhodné otázky v odôvodnení napadnutého rozsudku nezahodujú s predstavami obhajoby, neznamená to, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku vykazovalo rozpor s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku okresným súdom pri hodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom obhajoby o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 2 Trestného poriadku krajský súd sa stotožnil s konštatovaním okresného súdu o zistení poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného podľa § 36 písm. j) Tr. zákona za nezistenia príťažujúcich okolností. Vo vzťahu k rozsudkom okresného súdu uloženému podmiennečnému trestu odňatia slobody vo výmere tri roky (t. j. na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby), výkon ktorého bol obžalovanému podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní

troch rokov za súčasného dohľadu probačného a mediačného úradníka nad jeho správaním v skúšobnej dobe, tento vyhodnotil tak, že je v súlade so zákonom a nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti. Zároveň sa krajský súd stotožnil s vhodnosťou uloženia primeraného obmedzenia a probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe s prihliadnutím na okolnosti a charakter trestnej činnosti a nedostatočne kritický postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti. Takto okresným súdom uložený trest preto krajský súd považoval za správny a zákonný.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody v rámci adhézneho konania (ktorý bol napadnutý iba v spojitosti s odvolaním obžalovaného voči výroku o vine), krajský súd konštatuje, že poškodená si nárok na náhradu škody v adhéznom konaní riadne uplatnila a čo do výšky uplatneného nároku aj riadne preukázala (výpoveď splnomocnenkyne poškodenej vo vzťahu k rozsahu poškodenému vyplatených nemocenských dávok), pričom na konaní nesúcom znaky fyzického násillia, pri ktorom vzniklo poškodenie na zdraví poškodeného, (a pre ktoré bol obžalovaný v konečnom dôsledku aj odsúdený) sa podieľal okrem spoluobžalovaných J. K. a J. L. aj samotný obžalovaný. Okresný súd preto správne v napadnutom rozsudku na náhradu škody zaviazal spoločne a nerozdielne všetkých uvedených spoluobžalovaných vrátane obžalovaného.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov krajský súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.